

λοσόρων μας, ήν δικολουθούσι καὶ ἐκμενθάνουσιν αἱ μεγαλείτεροι ἔνδεις τῶν γραμμάτων τῆς Εὐρώπης. Φαίνεται σὲ παρέσυρεν δὲ Γ. ποὺ ἔπαθε ἀπὸ τὴν ἁσθέ νεισεν τῶν Μαλλιαρῶν καὶ εὔχομαι νὰ ἵκτρευθῇ ταχέως [σπολλάτη]. Μακρὺ ἀπὸ τὸν Γ. διότι εἶναι καλὴ τικὴ ἀρρώστεια. Η μαρμάρα σοῦ συνιστᾷ τὰ ἴδια καὶ δίλοι ἔδω οἱ καλοὶ μας φίλοι καὶ ἀγαπῶντες μας.

**

Κάθε σκόλιο μοῦ φαίνεται περιετό. Τὰ πράματα μιλοῦνε μοναχά τους. Ο ἄγαθὸς πατέρας συμβιού λεύει τὸ παιδί του νὰ μ' ἀποφύγῃ, σὰν οἱ Ὁβραιοὶ τοὺς λεπρούς, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο πῶς εἴμαι δημοτικιστής. Βίβαια, τέτοια βαθιοστόχαστη σκέψη δὲ θὰ φύτρωσε μοναχὴ της στὸ κεφάλι του. Κάποιοι πρανὸς δάσκαλος θὲ τὴ φύσησε. Σκέρτηκα νὰ τοῦ γραψῷ μὰ ἐπειτα εἶπα: τί φελοῦν οἱ γραφές; "Ισως τοὺς ψυχοπονεθῆ κανένας συμπατριώτης του καὶ τοῦ ἔξηγήσῃ πῶς εἴπεται νὰ σκοτώσουμε στογά στήκαμε ποτέ, οὔτε γιὰ δύσιο εἴμαστε. Μὰ δὲ φταλεὶς αὐτὸς ὁ δύστυχος φταῖνεις δάσκαλοι οἱ συ κοφάντες. 'Αλήθεια, θέλανε σκότωμα αὐτοῖς οἱ δυ σκάλοι.

Eaux-Vives, Φλεβάρης 1909.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τὸ δοτεροσκέπασμα
τῆς νύχτας ποὺ προβάλλει
τῆς ήμέρας δείγνυτας
τὰ καμένα κάλη,

τὸ φωτοπερίχυμα
τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ δείχνει
τοῦ καμένου ἔρωτα
τὰ καμένα ἥρη

μέσα στὰ περφόρνιλα
τοῦ μπάτη τὰ παιχνίδια
πδμορφίδες χειδέζοντε
καὶ κορμοπλεξίδαι

στὸ τυχοβασίλεμα
τοῦ ἀηδονιοῦ ή σφυρίζεται
η ἀνοιξιόνητη
καὶ η πονοπνίγηται

καὶ τὰ φοδοκάντυλα
τοῦ δειλιοῦ ποὺ ἀνάφτει
σὲ πονώριο βασιλία
μάγο νεκροθάρητη

πάροντα ἀπόλα χριώματα,
πάροντα εἰκόνες, τόνους,
καὶ στολίζω ἀκούραστος
περασμένους χρόνους.

ΜΗΤΡΟΣ ΑΕΣΠΟΙΝΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΣΚΟΛΑΣΤΙΚΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ

Φίλε Νουμᾶ,

'Αναγάλλισος διαβάζοντας στὸ περασμένο σοῦ φύλλο τὸ ἔζοχο «Γράμμα στὴ Μυριέλλη» τοῦ τρχ νοῦ μας τοῦ Δασκάλου. Κριτική, φυσική, δὲ θὲ κάνω σ' αὐτὸ τὸ «αγράμμα». δὲ θὲ σοῦ πῶ πόσο μὲ συγκίνησε η τρυφεράδα του κ' η ποίησή του, μαζὶ καὶ η ἐπιστήμη του — μιὰ λυρικὴ ἐπιστήμη, ἐτοὺ νὰ την ποιει, διπος εἶναι ἀχνοχυμένη πάνου στις ιου λουδένιες του τὶς γραμμές. Όπως εἶπε δ Παλαμᾶς, τώρα τελευταῖται μαλιστὰ στὸ Νουμᾶ, δ Ψυχαρῆς εἶναι δ πρῶτος πεζογράφος ποὺ ἀποχτήσαντα τὰ γεν ελληνικὰ τὰ γράμματα. 'Αλήθεια τρανή ποὺ δε σηκώνει συζήτηση γιὰ δύσους δέρουσε νὰ διαβάσουν.

'Οιτόσο κάτι ἄλλο, κι δοχεὶ τέλοντα παινέ ματά μου, μὲ σπρώξανε νὰ σοῦ γράψω. κάτι ἄλλο ἀνώτερο ἀπὸ τὸ λυρισμὸ του μὲ συγκίνησε στὸ «Γράμμα στὴ Μυριέλλη», καὶ τοῦτο εἶναι δ τελευ τίσος του παράγραφος, ἐκεὶ ποὺ μὲ τόση χάρη, μὲ καὶ μὲ τόσο κυριό παράπονο, βεβαίωντε τὴν καλὴ κόρη πῶς εἶναι Σκολαστικός. «Τώρα πιά δὲ θὲ μοῦ τάνκιρέτε πῶς εἴμαι σκολαστικός, τῆς λέει. Μὰ στὴ στιγκὴ χραχτηρίζει καὶ τὸ σκολαστικισμὸ του «ΣΚΟΛΑΣΤΙΚΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ». Νά, λοιπὸν κι δ περίφημος δ σκολαστικισμὸς ποὺ σκανταλίζει τοὺς τάχη φιλελεύθερους στὴ γλώσσα, κεινοὺς δηλ., ποὺ τὴν ἀτελμιά τους η τὴν ἀναμελία τους τὴ χρ οστηρίζουν γιὰ ριζοσπαστισμὸ — καὶ καμαρώνουν κιόλας γιὰ δάντονε!

"Ενα ζέρω νὰ σοῦ πῶ, φίλε Νουμᾶ, καὶ σοῦ τὸ λέω νέτα τκέτα, πῶς δηλ. τότε θὲ πάξει τὸ ζή τημα μπροστά, τότε θὲ δώσουμε τὴν πνεματικὴ

λευτερὶα στὸ "Εθνος μας, διταν διοι γίνουμε σκολα στικοὶ — σκολαστικοὶ γιὰ τὸ καλὸ πάντα, ποὺ λέει κι δ Ψυχάρης.

Δικός σου
ΑΝΤΡΟΚΑΛΗΣ

ΣΗΜ. ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. — Θὰ μᾶς δώσει δ φίλος ἀνταποκριτὴς τὴν ἀδεια νὰ προστέσουμε δυὸ λόγια κάτου ἀπὸ τὸ γράμμα του. 'Ο ἀγώνας τοῦ «Νουμᾶ» ίσια ίσια γι' αὐτὸ γίνεται καὶ κεῖ τραβάσει. Νὰ μᾶς φέρει δηλ. δίους σιγὰ σιγὰ κάτου ἀπὸ τὸν Κανόνα δηλα τηνασάνουμε λευτερώτερα καὶ νὰ δουλέψουμε γενναιότερα, γιατὶ μοναχὰ κάτου ἀπὸ τὸν Κα νόνα, ποὺ θὰ πεῖ κάτου ἀπὸ τὴν Λογική, ἀπὸ τὴν 'Επιστήμη, ἀπὸ τὴν 'Αλήθεια κι ἀπὸ τὴν Τάξη καίρεται δ ἀληθινὰ νὰ λεύτερος τὴ λευ τεριά του. Σ' ἔτα περασμένο φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» (ἀριθ. 326, σελ. 7 στὰ «Παραγρα φάκια») μὲ πόνο γράψαμε δυὸ λόγια γιὰ τὴ γλωσσικὴ ἀναρρίζα ποὺ παρατηρεῖται ἀκόμα καὶ στὶς στήλες τοῦ Νουμᾶ κι εδιηδή παμε νὰ μποῦμε διοι μας σιγὰ καὶ μὲ υποχώρησες (ἴσως τὸ ἐπίθετο «ἀμοιβαῖτες» νὰ μὴν ταίριας κεῖ, ἀφοῦ κάτι ἄλλο ἐννοούσαμε δταν τὸ γράφαμε θέλαμε δηλ. νὰ ποῦμε «ἀβα φέα στὶς ἀληθαίμες μας») κάτου ἀπὸ τὴν Κανόνα ποὺ δηλεγέται διαβάσεις τοῦ Νουμᾶ — γιατὶ μοναχὰ κάτου ἀπὸ τὸν Κανόνα τιώθει τὴν ἀληθινὴ λευτεριά του, ἀδιαφορώντας ἀ μερικοὶ τὴν τέτια λευτεριά τὴν θαρροῦντε σκλαβιὰ καὶ στενοκεφαλίδ. 'Ο, τι ἄλλο νὰ ποῦμε περισσεύει, καὶ μάλιστα ὑστερεῖ ἀπὸ τὸ σημεριδ τὸ ἀριθμὸ τοῦ κ. Παλαμᾶ, ποὺ παραδεχόμαστε τὶς ίδειες τοῦ πέρα πέρα διει, κωρίς τὴν παρα μικρότερη ἐπιφύλαξη.

διον τὸν καὶρο νὰ μένει εὐχαριστημένην. Δὲ μπορούτε ποτὲ νὰ κρύψη μέσα τῆς κάπια κρυφὴ ταπείνωση, διταν γύρειε περίσταση νὰ πάσῃ ἔνας φίλοι κλεφτὸ ἀπὸ τὸν ξάδερφο Καραφωτιά. Καὶ τώρα θριάμβειε καὶ μπρὸς σὲ τούτον δὲν τὸν εἶχε ἀνάγκη πιά, δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀκόμα νὰ τρέψῃ ἀπὸ τὴν ἀδερφή, νὰ αἰσθάνεται ὀληρά τὴν θερευτή της. 'Απεντυτίκες ἔσενη τώρα ἀναγγώριζε τὸ νικημό της ἀπὸ τὴν Κούλα. 'Η περφάνια της δὲν τὴν ἔφενε νὰ τὸ φα νερώσῃ καὶ λόγια ἐμπαιχτικὰ εἶχε μοναχὸ γιὰ τὸ νεόφερτο λοχία. Χρήνε μοι τοῦ πιστιά, σὰν νέναι καραγκούνικα τί κρεμάσει τὸ ζουνάρι, τὸ σκιά μας κάνει; Τὰ μαλλιά τὴν κάθει τὸ πόλκα, σὰν τοῦ πα λιοῦ κακοῦ τὰ μάτια του εἶναι σὰν κωλύωστες, τὰ χειλιά του κρεμασμένα σὰν ἀράπικα, τὸ κορμί του βουτοῖ καὶ τὰ παρέμοια. Βρήκε ἀκόμα πῶς βάφει καὶ τὸ μουστάκι μὲ κακαμπογιά καὶ ἀνακά λυψε πῶς τρώει καὶ τὰ νύχια του. Μὲ η Κούλα δὲ σκοτίζεται, δὲν ἀπαντάει· ζέρει γιατὶ τὰ λέσι η ἀδερφή της. Τὴν πρκγματικὴ της γνώμη γιὰ τὸν κανιούριο ἀγαπητικὸ τὴ δείχνει πιὸ κακούρια δὲ λόγιος ποὺ τῆς λέσι καὶ τὴς ξυνχλέει: «Δὲ θὲ σὲ πάρη, κακομοίρα!»

"Οσο θὲ σὲ πάρη καὶ σένα δὲ πιλογίας σου,

πυλογιέται η Κούλα μέσα τῆς καὶ γελάει καὶ δὲν κάθει τὴ διάθεσή της. Εἴδες έκει, σὰν κ' ήταν βέ βαιη πῶς θὲ τὴν ἐπαίρειν δὲ Σκαρέλος, τὰν καὶ τὶ πίστεψε κι αὐτὸ ποτὲ μὲ τὰ σωτάτα της! 'Η εὐ τυχία τῆς στιγμῆς έκαμε τόσο ειλικρινὴ τὴν Κούλα, δὲ λαμψή τοῦ κανιούριου δράστη τῆς φρεστή της σὲ νάριζε μιὰν δεστραπή στὰ βάθη τῆς φυσῆς της καὶ στὸν κόσμο γύρω της καὶ τὸν βλέπει ξάστερα κι ξύπλωτα κι δρμολογάδει στράχατα μὲ τὸν ἐκυτό της ποιοῦ λόγο καὶ σκοπὸ δέχουν δικαίωντα τὰ καμώματα καὶ τὰ μπερδέματα, τὰ κυνηγήτα καὶ τὰ τρέξι ματα, τὰ γέλια καὶ τὰ δάκρυα, τὰ γαστερίσματα καὶ τὰ κρυφούλια. Πλιγνύδει κακορρόγο γιὰ νὰ ξεχνέται τὴν ζωή της, γιὰ νὰ γλυκαίνη η στερε μάρκη της κ' η σκληράδη. 'Οποιος μπορεῖ δὲς χαρῆ μόνο περσότερο, δὲς ἀπολάψη τὴν φεύγρα τὴ ζωή, τὴν ἀχαρή, τὴν ἀδίκη, τὰ μετατηνη μαζὶ καὶ ζελο γάστρα καὶ τὰ περιττά της καύσης. Αὐτὸς οὐδὲντας δέστερας τὸ στόμα, δόλια! 'Η Κούλα δίνει καὶ σ' αὐτὴ γιὰ νὰ τὴν σκάζει πιότερο. 'Ο Σκαλτοστρώγος έφερε καὶ γιὰ τὴ Φρόσω μιὰ καινούρια τοίποτε. 'Απ' τὸ πρώτως δὲ τὸ βράδυ η ζωὴ τῆς Κούλας είν' ένας θρίχιμος μτρο στὶς στήλες ἀδερφές, καὶ γιὰ τὸν έκυτό της ένα γλυ κοκελάριστο ρυάκι μέστα σ' ζροδαφνιές καὶ σὲ σμπε λίνες, κάτω ἀπὸ τὸν πιὸ θησυχό κι ἀνέφελον ἀέρα. Νὰ μὴν περνούσε μοναχὰ ένας θυκιός γερακοῦ δέρεις δρεις!

Πιατί, δοσ περνάν τοι μέρες, δὲς ἀγρια μορφὴ τοῦ βχλτινοῦ λοχ' α ἀγινάσει νένητησε τὸ νοῦ τῆς Κού λας, 'Η πράξη τῶν δυὸ υπαξιωτικῶν δὲ θεωρή θηκε μεγάλες πράγματα ἀπὸ τὸ διπλακτή τους. Οὔτε τὴν πειθαρχία πάτηταν σύρει τὸν κανονισμό Αίγα γυαλιά καμπάτιαταν κ' ένδος πολίτη ἐπιπασχν τὰ μούτρα, βιολιτή μαλιστα, παλιόγυρτου. Κι δ Σκ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΜΑΔΔΙΑΡΟ κ. ε.

Α') ΣΤΟ ΧΗΜΙΚΟ ΓΙΑΝΝΑΚΗ.

Ἐσύ μπορεῖς, μὰ τὸ θεόν, χωρίς νὰ πιεῖς μὰ στάλα
Νὰ βρεῖς μὲν μπόρα ἡ ἄλλο δηρό σοῦ φέρεις οὐ γυάλα

Β') ΣΤΟΝ ΑΙΔΕΣΙΜΟΤΑΤΟ ΓΙΑΝΝΑΚΗ.

Ολημεργίς καὶ διλογυχίς βαστάς τὴν ἀγαστούρα
καὶ ἔτοι ποτὲ δὲν ἀδειάσεις νὰ πιεῖς καὶ μηγι σούρα.

Γ') ΣΤΟΝ ΑΙΔΕΣΙΜΟΤΑΤΟ ΧΗΜΙΚΟ ΓΙΑΝΝΑΚΗ.

Ποιός εἶδε ψύλλο στὸ βουνό σανίδια φρεσκωμένο
Ποιός εἶδε χημικό-παπά σύρριζα κονφερέντο
καὶ δρωτοχυπημένο;

Χανιά, 20 τοῦ Φεβραρίου 1909.

Ο ΣΕΒΒΝΤΑΛΗΣ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Κάπιος κύριος, Φιλόδημος τοῦνομα, συδουλεύεις στὶς
«Αθήναις» τῆς Τρίτης τῆς Ατθίδες τοῦ κ. Νέη νὰ κάνουνε
σύλλογο γιὰ νὰ διαφεντίφουν τὴν κακομοιριασμένη τὴν κα-
θηράνουσα!

— Οι «Ατθίδες», λέει, πρέπει νὰ μιλοῦν ἀπτικὰ πάν-
τοτε καὶ ἔτσι θὰ ξαναγκάζουν καὶ τοὺς λιμανούρους; «πα-
ρέχουσαι τὸ παράδειγμα τοὺς μοναδικοὺς καὶ τοὺς ἄλλους
νεανίσκοις, λέει δὲ κύριος Φιλόδημος» νὰ μιλοῦν καὶ αὐτοὶ
«Ἀπτικά. Φανταστέτε, μπτζές ποὺ θάναι μιὰ τέτια κου-
βέντα!»

— Τοὺς δεῖχνει μάλιστα πῶς πήρεις νὰ λένε καὶ με-
ρικὲς λέξεις. Τὸ παραλάν λ. γ. νὰν τὸ λένε—ἀλεξάνεμον,
τὸ τιμπουσάν—φελλάγρα, τὸ ἀσπρόφρουρα—λευκόματα, τὶς
σουρράζετες—οπουδομηφίδωσις καὶ πάσι λέντυτα.

— Βγῆκε στὴν Πολη ἔνα πολὺ καλὸ φιλολογικὸ περι-
δικὸ μὲ τὸν τίτλο «Ζωὴ πού», λέει, «ἢ προσπαθήσαι νὰ
ευχεντρώσεις γύρω τῆς μίαν ἡλικίαν φάλαργχα, ἡ ἐποία θ'
ἀναλάβεις τὸν ιερὸν ἄγνων τοῦ λυρισμοῦ». Ο Θεός νὰ δώσει!

— «Η Ζωὴ» λέει ἔκδομα πῶς αὐτὸς ἀναστυλώσει τὴν
σηματιὰν τὴν δραστικήν, εἰς μίαν ἀποχήν ἐπιζησον τῆς; Όμορ-
φιάς, μὲ τὴν πεποίησιν δὲ: δι' ἔνδεις τοιούτου ζητισμοῦ
δίνεται εἰν γένει μία πραγματικὴ ἀναγέννησις.

— Στὸ πρώτο φυλλάδιο ποὺ λόβωμες δημοσιεύουνται:
πολὺ δημοφικὸ πεζὸν καὶ ἔμμετρα ποσικά. Διεισιδούτης είναι δ.
κ. Α. Μελαχρίνης, παιγνῆς καὶ Κλήμης Πορρογρένητος.

— Τὸ Γ' φυλλάδιο τοῦ «Σερπίτιου», διαλεκτὸν καθὼς
καὶ τάλλο δύο τὸ πρώτα, ἔχει ποιήματα τοῦ Τάκη Σαρα-
κινοῦ, Πιεύκου Όρεινού καὶ Βαρλίνη, τὸ Διδόνι τοῦ
Γκλέτε, μικρὰ τραγουδιά τοῦ Μπωντείαρ, δηγήματα τοῦ
Πήλιου Σάγρα καὶ Κέστο Τσεχαράδα, βιβλικὴ ἐπιθεώρηση
κλπ. Στὸ τέταρτο φυλλάδιο δὲ δημοσιεύεται τὸ μονοπραχιο
δράμα τοῦ Ταγκόπουλου «Στήν οὖν πόρτα», ποὺ δάν τὸ
παιδεῖ εἰς λίγες μέρες δὲ καὶ Κυβίλη στὸ Sporting Club τῆς
Σμύρνης.

καρέλος καὶ δὲ Καρδάρας εἶχαν ἀδεια διεκυκτερεύ-
σεις, ἐνώ τὸ καρεσιὰν παράτεινε τὸ παιζέμενον τοῦ
πέρχ ἀπ' τὴν κανονισμένη ὥρα. Εἴκοσι μέρες φυλακὴ
φάνηκαν τιμωρίας δικετή στὸ φρούριο τοῦ κα-
στρου. «Ἄν ήξερε πῶς θὰ εὐχαριστούσε τὴν καρδιὰ
τῆς μικρότερης τοῦ μακαρίτη φίλου του, ίσως τὴν ἔκανε ἔνα μήνα. Κι ἀξέφρα, ἔκει ποὺ δὲ
Κούλας δὲν τὸν πρότιμεν, ἀπὸ κακὸ λογχεισμὸ
στὶς μέρες, δὲ Σακκαρέλος παρουσιαστήκει σὰν πάντα
τοελεπής καὶ φρεσκιζουρισμένος στὸ βελούχι.
Καθὼς τὸν εἶδε, πάγωσε τὸ αἷμα της. Αθέλητα
τρύπωσε μέστα μὴν τὴν πάρον τὸ μάτι του. Η
πρώτη της ἀπόφραση ἤταν νὰ μὴν τοῦ παρουσιαστῆ
δύσλοι, νὰ τοῦ κόμη τὸ βλέπῃ. Κι δὲν παρουσιαστῆ,
νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ δεθὲ κορτά: δὲ μὴν ἔτρεχε στὶς
καφεχμάνισες. Κ' ἔτσι ξεμπρέδειε πιὰ μᾶζη του
μιὰ γιὰ πάντα. Μὲ τὴν ἀπόφραση αὐτή, πήρε τὴ
δουλιά της καὶ κατέβηκε στὸ κατόγι νὰ καθητῇ μὲ
τὴ Φρόσω καὶ νὰ κατέχῃ ἀπ' τὸ στενὸ μασγάλι,
δίχως νὰ φάνεται ἀπὸ τὸ βελούχι. Μὰ μόλις πά-
τησε στὴν πόρτα, δὲ Μαριώ τὴν καρτέρεσε μὲ τὸ
λόγο:

«Καλώς τὰ δευτήραμε!»

Καὶ γέλασε μὲ κακεντρέχεια.

«Η Κούλα, γιὰ νὰ μήν πιάστη ἔκει καυγά, προ-
τίμησε νὰ φύγη. Κάθισε μονάχα στὴν αὐλὴ πίσω

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

«Ἡ Εθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέ-
σεις εἰς τὸ τραπεζικὰ γραμμάτα καὶ εἰς χρυσόν,
ἥτις εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτεῖς εἰς
ἄριστον προβεσμάτων ἢ διαρκεῖται.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ εἰς τόκοις αὐτῶν
πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸν νόμισμα, εἰς δὲ ἕγεντος ἡ
καταθέσεις εἰς χρυσὸν ἡ δι' ἐπιταγῆς ὑψεως (σχέσης)
ἐπὶ τοῦ ἔκωτεροῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ δημολογισμοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ εἰς τόκοις τῶν δημολογιῶν πλη-
ρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰ-
τήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ἑποκαταστήμασι τῆς
Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2 τοῖς ο) καὶ ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μην.	
2	2
2 1/2	2 1/2
3	3
4	4

Αἱ δημολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἔκδιδον-
ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὑποκαταστήματος ἢ ἀνθ-
υμοῖ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

ν. Dalm Paris. Λάθαμος τὴν συντροφήν, καὶ εὐχαρι-
στοῦμε. — ν. I. Στ. «Ἐοργά, φαίνεται, επανάτησης πολι. —
ν. Παιδιαίτη. Απὸ τὰ τέσσερα κατινύπια ἐπιγράμματα ποὺ
μᾶς ἔπειταις, γιὰ τὴν «ῆρωα-ποιητή» δημοσιεύουμε δῶ-
σην, τὸ ἀκόλουθο:

«Ο Λ φσος ἔδιδε κοίτουμαι. Ή τραγική μου τόκη
δὲν έρει πᾶς ἡ δισοφή σκηνὴ μ' εἰχε μισήσαι.

Οι ἀνθρώποι μὲ κατάτρεξαν. Σηύλος πιστός μονάχα

στὸν Κάτιο Κέδρο μακρὺ παλτόν μ' ἔχει ἀκλουθήσαι.

Αλήθεια, κάπιος μᾶς ἔγραψε προχτές πῶς δὲ λόγος πο-
δηγαλε τελευταῖς δὲ «ῆρωας-ποιητής» γιὰ κάπιον «ποιητή-
ῆρωα» μπορεῖ νὰ χαραγτηρίστεις ἀξιόλογα γιὰ σεντού-
στο, καὶ ἀφορμή τὸ ἀναθεματισμένο τὸ παλτόν.

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000!

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

«Εκαστον γραμμάτιον ισχύον διὰ τὴν κληρωσιν 31 Μαρτίου 1909.
τιμάται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 «έρδος	»	10,000
3 Κέρδον	»	5,000
5 Κέρδον	»	1,000
418 Κέρδον	»	100
887 Κέρδον	»	50

1000 ἐν ὅλῳ κέρδον ἀξίας δραχμῶν..... 225,000

Γραμμάτια πωλοῦνται. Ήσα τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπά δημοσιεύσεις ἔργα, εἰς τοὺς σταθ-
μάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπώλιων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐργμερίδων πρὸς
δραχ. γιαν ἔκστον γραμμάτιον, τοσχύον δὲ μίαν ἢ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πάσου πληροφορίαν ἡ Κύπρης γραμμάτων ἀπευθύνεται εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Εθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν
τερχιστῶν, ὑπουργείον οίκονονομικῶν εἰς Αθήνας.

Ο διευθύνων την πηματάρχης

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Η Κούλα ἔρχεται νὲ φουρκίζεται μὲ τὴν ἐπι-
μνή τοῦ Σακκαρέλου. Δὲ φοβάται τῷρα μόνο αὐτόν,
φοβάται μὴν τὸ μυριστή καὶ δὲ ζῆλος. Αὐτὸν ἡταν τὸ
χειρότερο, ἔνας κίνδυνος ποὺ δὲν τὸν λογχίσεις δοσ
ἔπρεπε ὡς τὴν ὥρα. Ηρέτει νὰ δεῖξῃ τὴν προτί-
μησή της στὸν ἀπ' αὐτούς, μήπως ἀλλιώς τοὺς
χαστούς καὶ τοὺς δικαίους. Ηρέτει νὰ δεῖξῃ τὸν βελούχι.

Ο Μάνθος καθόνταν μὲ δύο τρεῖς ἀλλούς στὸ
τραπέζιο. Ακούγυτος καὶ συνθρωπός σὰν πάντα
μόνο τὰ μάτια του γυρνούσαν, ἀνησυχήστερα ἀπ' δύο
τὰ συνήθιστα, πρὸς τὰ περιβύρα τῆς κούλιας.

«Κ